

Arrest

nr. 55 731 van 8 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 26 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 mei 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen

onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 26 oktober 2010. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 28.05.2009 bij onze diensten werd ingediend door:

M., A. (RR 000)

geboren op (...)

en echtgenote:

M., H. (RR 000)

geboren op (...)

en minderjarige kinderen:

M., E. (RR 000)

geboren op (...)

M., F. (RR 000)

geboren op (...)

nationaliteit: Servië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17.05.2007 (B.S. 31.05.2007).

Reden:

> De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n.:

Betrokkenen stellen te beschikken over een bewijs van hun identiteit en leggen een afschrift voor van een op 28.04.1989 (voor M., A.) en 30.10.1990 (voor M., H.) afgeleverd document, afgeleverd door de toenmalige Socialistische Federale Republiek Joegoslavië, voorzien van een beëdigde vertaling. Dit paspoort kan echter niet worden beschouwd als een bewijs van de nationaliteit die de betrokkene heden inroept te bezitten m.n. de Servische; immers het genoemde document verwijst naar een situatie voorgaand aan 1992 en bevestigt niet de huidige correcte nationaliteit van de betrokkene. Dat immers de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië sedert 1992 niet meer bestaat. Dat de vraagstelling naar de correcte actuele nationaliteit van essentieel belang is in het kader van de aanvragen op basis van artikel 9ter, aangezien bij de beoordeling het van belang is of de medische aandoening behandelbaar is in het land waarvan de aanvrager de nationaliteit heeft. Dat het derhalve aan de betrokkenen toekomt het bewijs aan te brengen van hun actuele nationaliteit, niet de nationaliteit welke betrokkenen bezaten ten tijde van het bestaan van de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië, voorgaand aan 1992.

Dat betrokkenen bij hun aanvraag tevens een uittreksel uit het geboorteregister voorleggen, voorzien van een beëdigde vertaling. Dat deze stukken door onze diensten niet kunnen worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument zoals beschreven in de omzendbrief van 21.06.2007." Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde." (RW nr. 11.335 van 19.05.08).

Dat betrokkenen tevens een certificaat 'Staatsburger van republiek Servië' voorleggen, voorzien van een beëdigde vertaling. Dat deze certificaten door onze diensten niet kunnen aanvaard worden als zijnde een geldig identiteitsdocument. Immers, deze documenten vermelden weliswaar bepaalde wezenlijke identiteitgegevens (zoals volledige naam, geboortedatum en geboorteplaats), doch bevatten geen foto voorzien van een stempel of vingerafdrukken, en laat dan ook niet toe een afdoende fysieke band vast te stellen tussen het document en zijn gebruiker. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijsstuk van de huidige nationaliteit van betrokkenen.

Dat betrokkenen tevens een lidkaart van de Belgische Roma zelforganisatie voorleggen. Deze documenten vermelden weliswaar bepaalde wezenlijke identiteitgegevens (zoals volledige naam,

geboortedatum en geboorteplaats), en laten toe een fysieke band vast te stellen tussen het document en zijn gebruiker, doch is niet afgeleverd door de nationale overheden van betrokkenen. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijsstukken van de huidige nationaliteit van betrokkenen.

Dat de betrokkenen niet aantonen geen geldig bewijs te kunnen voorleggen van de actuele nationaliteit. Derhalve is huidig verzoek onontvankelijk.”

Op 26 oktober 2010 worden verzoekers ter kennis gebracht van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering telkens luidt als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het middel (gericht tegen de eerste bestreden beslissing) voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, beginsel van de redelijke termijn en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers voeren tevens een manifeste beoordelingsfout aan.

In het eerste onderdeel van het middel betogen verzoekers dat verweerder na 17 maanden ten onrechte voorhoudt dat zij een bewijs van actuele nationaliteit moeten voorleggen, nu de voorwaarde om de actuele nationaliteit aan te tonen in het kader van een aanvraag artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet in de wet is voorzien. Zij verwijzen naar het arrest nr. 28 898 van 19 juni 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het feit dat verzoekers 17 maanden dienden te wachten alvorens de onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen is een reden om vast te stellen dat het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, minstens het beginsel van de redelijke termijn is geschonden.

2.2 Met betrekking tot de ‘redelijke termijn’ die verzoekers geschonden achten, nu verweerder pas na 17 maanden een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag heeft genomen, merkt de Raad vooreerst op dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet gebonden is aan termijnen om te oordelen over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Bovendien heeft het verloop van een termijn, zelfs al zou deze onredelijk zijn, niet tot gevolg dat er een recht op verblijf ontstaat. Verzoekers kunnen uit dit middel geen voordeel halen zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is bij gebrek aan belang. In tegenstelling tot hun bewering in het verzoekschrift “*moeten*” verzoekers niet ‘lijdzaam’ wachten op een beslissing. Indien zij van mening zijn dat de behandeling van hun aanvraag onredelijk lang duurt, kunnen zij richten tot de rechtbank van eerste aanleg in kort geding.

Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoekers erop dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar verzoekers betogen dat de voorwaarde om de actuele nationaliteit aan te tonen in het kader van de aanvraag niet is voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient de Raad te wijzen op het arrest nr. 209.878 van 21 december 2010 van de Raad van State. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar het arrest nr. 28 898 van 19 juni 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en citeren hieruit. Het voormeld arrest van de Raad is echter vernietigd door het arrest van de Raad van State nr. 209.878 van 21 december 2010.

Het Grondwettelijk Hof heeft er op gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, was het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de gemachtigde blijkens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk) te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. In het arrest van de Raad van State wordt bepaald dat de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel betrekking heeft op de identiteit als de nationaliteit. Het bewijs moet weliswaar niet enkel met een identiteitsdocument worden geleverd en een paspoort kan het bewijs daarvan vormen, ook als het inmiddels vervallen is maar een paspoort van een niet meer bestaande staat kan na een lang tijdsverloop mogelijkerwijze niet volstaan, met name wanneer er ernstige twijfel over de latere nationaliteit van de betrokkene kan bestaan. Waar verzoekers aldus betogen dat zij hun actuele nationaliteit niet dienen te bewijzen, dient de Raad te wijzen op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (arrest nr. 193/2009 van 29 november 2009) en van de Raad van State (arrest nr. 209.878 van 21 december 2010).

2.3 In het tweede onderdeel van het middel betogen verzoeker dat zij weldegelijk hun nationaliteit hebben aangetoond, nu zij naast hun identiteitsbewijzen ook beëdigd vertaalde certificaten van staatsburgerschap van de republiek Servië hebben ingediend. Het paspoort in samenlezing met het bijkomende certificaat kan beschouwd worden als een bewijs van de nationaliteit die verzoekers inroepen te bezitten. De beslissing schendt het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Minstens is er sprake van een manifeste beoordelingsfout. Er kan bezwaarlijk sprake zijn van enige redelijkheid in de beslissing nu verweerder alle documenten apart heeft benaderd en geenszins het geheel van de documenten samen heeft bekeken om te oordelen over de nationaliteit van verzoekers. Uit de wezenlijke identiteitsgegevens (volledige naam, geboortedatum en geboorteplaats) op beide documenten moet weldegelijk aangenomen worden dat na samenlezing de fysieke band tussen de documenten en de gebruiker afdoende is aangetoond.

2.4 Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen met betrekking tot het tweede onderdeel van het middel het volgende:

“Terwijl, in zoverre verzoekers in een tweede onderdeel stellen dat de bijkomende documenten die zij hebben aangebracht, moesten kunnen volstaan, de verwerende partij verwijst naar de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing dienomtrent. De gemachtigde heeft zich gebogen over de door verzoekers bijkomend voorgelegde stukken, doch heeft op zeer gemotiveerde wijze beslist waarom deze niet kunnen worden aangenomen.

De verwerende partij verwijst daartoe naar de hoger reeds geciteerde motieven van de bestreden beslissing.

De beoordeling van de gemachtigde is geenszins kennelijk onredelijk te noemen. Terecht oordeelde de gemachtigde dat de voorgelegde stukken geen foto voorzien van een stempel of vingerafdrukken bevatten.

Verzoekers verliezen kennelijk uit het oog dat het bewijzen van de identiteit een zeer belangrijke en wettelijk voorziene voorwaarde is. De gemachtigde kan hier bij de beoordeling van de door verzoekers voorgelegde stukken dan ook geenszins licht overgaan.

Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat ook in de parlementaire voorbereidingen nopens de aanvraag op grond van art. 9 ter uitdrukkelijk is bepaald dat:

“Ook hier wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is”.

Dit betreft de eigen beoordeling van de gemachtigde, die niet kennelijk onredelijk is, en evenmin onzorgvuldig. Verzoekers tonen de beweemde onzorgvuldigheid overigens op geen enkele wijze aan.

De gemachtigde heeft alle voorgebrachte stukken onderzocht, heeft dit ook uitvoerig gemotiveerd en heeft daarbij rekening gehouden met de hem bekende gegevens.

Er valt dan ook niet in te zien hoe het zorgvuldigheidsbeginsel kan geschonden zijn.

Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met de beginselen waarvan verzoekers de schending aanvoeren.

In casu kan dan ook slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers' concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Er is geen sprake van een 'manifeste beoordelingsfout'.

De bestreden beslissing werd geheel terecht genomen, en ten genoegen van recht gemotiveerd.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel van verzoekers, gericht tegen de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag o.g.v. artikel 9ter, kan niet worden aangenomen."

2.5 Het behoort tot de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om te oordelen of een vervallen paspoort volstaat om de nationaliteit van de betrokkene aan te tonen. *In casu oordeelt verweerder in de bestreden beslissing: "Betrokkenen stellen te beschikken over een bewijs van hun identiteit en leggen een afschrift voor van een op 28.04.1989 (voor M., A.) en 30.10.1990 (voor M., H.) afgeleverd document, afgeleverd door de toenmalige Socialistische Federale Republiek Joegoslavië, voorzien van een beëdigde vertaling. Dit paspoort kan echter niet worden beschouwd als een bewijs van de nationaliteit die de betrokkene heden inroept te bezitten m.n. de Servische; immers het genoemde document verwijst naar een situatie voorgaand aan 1992 en bevestigt niet de huidige correcte nationaliteit van de betrokkene. Dat immers de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië sedert 1992 niet meer bestaat."* Het is niet kennelijk onredelijk om aan de hand van een identiteitsbewijs afgeleverd door de toenmalige Socialistische Federale Republiek Joegoslavië op 28 april 1989 en 30 oktober 1990 te oordelen dat verzoekers onvoldoende hun huidige nationaliteit aan tonen. Anderzijds blijkt uit deze motivering niet dat verweerder twijfelt of geen geloof hecht aan bepaalde identiteitsgegevens zoals naam, geboorteplaats en geboortedatum.

Verzoekers verwijzen naar de door hen ingediende bewijsstukken en meer in het bijzonder naar de vertaalde certificaten van staatsburger van de republiek Servië. Zij stellen dat hun identiteitsbewijzen *"in samenlezing"* van de certificaten voldoende het bewijs leveren van hun huidige nationaliteit. Uit de identiteitsgegevens (volledige naam, geboortedatum en geboorteplaats) op beide documenten kan weldegelijk worden aangenomen dat de fysieke band tussen de documenten en de gebruiker afdoende is aangetoond.

De waarde van de voorgelegde documenten wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris beoordeeld binnen zijn appreciatiebevoegdheid. *In casu oordeelde verweerder in de bestreden beslissing "Dat betrokkenen tevens een certificaat 'Staatsburger van republiek Servië' voorleggen, voorzien van een beëdigde vertaling. Dat deze certificaten door onze diensten niet kunnen aanvaard worden als zijnde een geldig identiteitsdocument. Immers, deze documenten vermelden weliswaar bepaalde wezenlijke identiteitgegevens (zoals volledige naam, geboortedatum en geboorteplaats), doch bevatten geen foto voorzien van een stempel of vingerafdrukken, en laat dan ook niet toe een afdoende fysieke band vast te stellen tussen het document en zijn gebruiker. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijsstuk van de huidige nationaliteit van betrokkenen."* Verweerder oordeelt aldus dat de certificaten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van de huidige nationaliteit van verzoekers omdat de certificaten geen foto voorzien van een stempel of vingerafdrukken bevatten. Verweerder oordeelt dat door het gebrek aan foto met stempel of vingerafdrukken hij niet de mogelijkheid heeft op afdoende wijze de fysieke band vast te stellen tussen de certificaten en verzoekers.

Verweerder oordeelt bijgevolg enerzijds dat de identiteitsbewijzen afgeleverd door de toenmalige Socialistische Federale Republiek Joegoslavië op 28 april 1989 en 30 oktober 1990 onvoldoende de huidige nationaliteit van verzoekers kan aantonen. De identiteitsgegevens (volledige naam, geboortedatum en geboorteplaats) op deze documenten worden niet betwist. Verweerder oordeelt anderzijds dat de certificaten 'Staatsburger van Republiek Servië' door het gebrek aan een foto met stempel of vingerafdruk niet toelaten de fysieke band tussen deze certificaten en verzoekers vast te stellen. Verzoekers wijzen op de identiteitsgegevens (volledige naam, geboortedatum en

geboorteplaats) die voorkomen op de certificaten. Gelezen in combinatie met de identiteitsbewijzen afgeleverd door de toenmalige Socialistische Republiek Joegoslavië, die wel een foto bevatten en toelaten de fysieke band met verzoekers vast te stellen, kan verweerder aldus de huidige nationaliteit vaststellen. In de nota met opmerkingen wijst verweerder naar de motieven in de bestreden beslissing en dat hieruit blijkt dat alle voorgelegde stukken in verband met de identiteit zijn onderzocht maar niet kunnen worden aangenomen. Verweerder wijst op het gebrek aan foto voorzien van een stempel of vingerafdrukken van de voorgelegde stukken. De Raad merkt op dat met betrekking tot de identiteitsbewijzen afgeleverd door de toenmalige Socialistische Federale Republiek Joegoslavië op 28 april 1989 en 30 oktober 1990, uit de motivering in de bestreden beslissing niet blijkt dat er sprake is van een gebrek aan foto voorzien van een stempel of vingerafdrukken. Blijkens de bestreden beslissing worden deze identiteitsbewijzen niet aangenomen met betrekking tot de actuele nationaliteit aangezien de stukken verwijzen *“naar een situatie voorgaand aan 1992 en bevestigt niet de huidige correcte nationaliteit”*. Verzoekers wijzen aldus terecht op hun certificaten ‘Staatsburger van Republiek Servië’ en dat het gebrek aan afdoende fysieke band kan worden weerlegd door de combinatie met de door hen ingediende identiteitsbewijzen afgeleverd door de Socialistische Republiek Joegoslavië en ten aanzien van de welke er wel een afdoende fysieke band wordt aangetoond. Aangezien de identiteitsgegevens (naam, geboorteplaats en geboortedatum) niet worden betwist door verweerder en zijn vermeld zowel op de certificaten als op de identiteitsbewijzen, kan de combinatie van de documenten hun huidige nationaliteit afdoende tonen. Het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om reden *“dat de betrokkenen niet aantonen geen geldig bewijs te kunnen voorleggen van de actuele nationaliteit”*, is kennelijk onredelijk.

Het tweede onderdeel van het middel is gegrond.

2.6 In het middel (gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing) voeren verzoekers de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheid, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In het eerste onderdeel van het middel betogen verzoekers dat verzoekster zich in een ernstige medische situatie bevindt, zoals blijkt uit de medische attesten die verzoekster driemaandelijks heeft laten overmaken door haar raadsman. Volgens deze medische attesten dient haar gezondheid eerst op punt te worden gesteld. Aldus zou er sprake zijn van een onmenselijke behandeling wanneer verzoekster het grondgebied dient te verlaten en niet verder zou kunnen genieten van de medische zorgen in België.

2.7 In de nota met opmerkingen antwoordt verweerder het volgende:

“Verzoekers achten vervolgens artikel 3 EVRM geschonden, nu hen bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, terwijl zij medische problemen hebben.

Desbetreffend merkt de verwerende partij vooreerst op dat aan de door verzoekers kennelijk bedoelde verdragsvoorschriften is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit deze artikelen voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Bovendien is het aan verzoekers om zich in regel te stellen en ervoor te zorgen dat, indien er dermate ernstige medische problemen zijn, zij de correcte stukken aanbrengen ter ondersteuning van hun aanvraag.

Verzoekers verblijven illegaal op het grondgebied, zodat er hen geheel terecht bevel mocht worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekers kunnen dit niet dienstig betwisten.

Er kan desbetreffend worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Uit het feit dat een ernstige zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel het grondgebied te verlaten. ”

(R.v.V. nr. 23.204 van 19 februari 2009)

Verzoekers tonen niet aan waarom de hen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten een schending impliceren van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers' aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat ook verzoekers middel gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, niet kan worden aangenomen."

2.8 De voorbereidende werken bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepalen het volgende:

"(...) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)" (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling. *In casu* blijkt uit de bespreking onder het eerste middel dat de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, vernietigd dient te worden. De vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft echter niet tot gevolg dat er een recht op verblijf ontstaat. Het heeft enkel tot gevolg dat verweerder over de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen opnieuw een beslissing dient te nemen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers over een verblijfsrecht beschikten op het ogenblik dat zij de aanvraag 9ter van de Vreemdelingenwet indienden. Verzoekers tonen dit evenmin aan. De rechtstoestand van verzoekers, met name hun illegaal verblijf in België, wordt aldus niet gewijzigd door de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Het feit dat verweerder opnieuw dient te beslissen over de aanvraag 9ter van de Vreemdelingen verhindert niet dat aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten is/wordt afgegeven. Deze aanvraag heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.9 In het tweede onderdeel van het middel betogen verzoekers dat de bevelen om het grondgebied te verlaten niet redelijk en met de nodige zorgvuldigheid zijn gemotiveerd, nu zij zich louter steunen op de overschrijding van de termijn van verblijf terwijl verzoekers 17 maanden hebben moeten wachten op de beslissing in verband met hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Het beginsel van de redelijke termijn werd geschonden.

2.10 De bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zijn genomen op grond van artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet en motiveren *"betrokkene verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft"*.

Verzoekers betogen dat hen niet kan worden verweten de termijn om op het grondgebied te verblijven te hebben overschreden nu zij 17 maanden dienden te wachten op de beslissing van verweerder. Het argument dat zij onredelijk lang dienden te wacht op de beslissing, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekers noch gemachtigd, noch toegelaten zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, hetgeen niet wordt betwist door verzoekers. Evenmin doet dit argument afbreuk aan de vaststelling dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling. Ook de vernietiging van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, doet geen verblijfsrecht ontstaan. Verzoekers kunnen uit deze grief geen voordeel halen zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is bij gebrek aan belang.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. De vordering tot schorsing wordt, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

Met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN